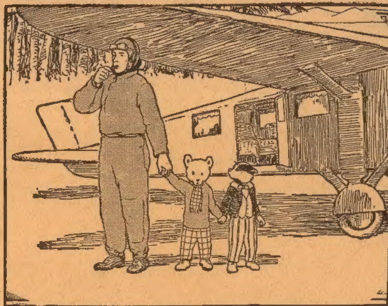
DE AVONTUREN VAN BRUINTJE BEER

VIERDE SERIE

UITGAVE: ALGEMEEN HANDELSBLAD N.V., AMSTERDAM. TELEF. 239811

DE AVONTUREN VAN BRUINTJE BEER

1. BRUINTJE BEER EN DE KLEINE PRINS

2. HET AVONTUUR MET DE VLIEGMACHINE

UITGAVE ALGEMEEN HANDELSBLAD N.V. – AMSTERDAM

1. BRUINTJE BEER EN DE KLEINE PRINS

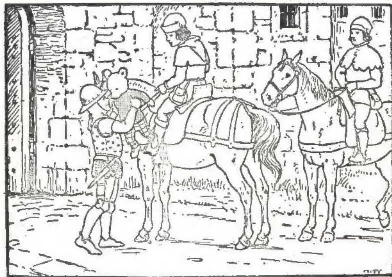

1. Op een morgen, het was prachtig weer, zei Bruintje's moeder, mevrouw Beer: „Bruintje, jongen, jij kan wat voor me doen. Ga naar het bos en pluk voor mij de rijpste bramen. Dan ben je een schat en krijg je een dikke zoen."
Bruintje lachte en ging op weg met een mandje aan zijn arm. Hij wandelde langzaam, want het was erg warm. Toen ging hij aan het plukken. Hij plukte juist de mooiste bramen, toen twee ruiters voorbij gereden kwamen.
De een fluisterde: „Kijk eens daar. Nu hebben we wat we zoeken." Hij wees op Bruintje Beer.
De ander zei verheugd: „Ja, zowaar!"

2. Een van de ruiters steeg af, klom over de muur en ging rustig naar Bruintje toe, om hem niet aan het schrikken te maken.
Toen Bruintje de vreemdeling zag, moest hij het plukken wel staken.
„Ik heb jouw hulp nodig, kleine beer," zei de vreemde mijnheer.
„Wees maar niet bang. Kijk toch niet zo angstig. Ik beloof je, dat je niets kwaads geschiedt."

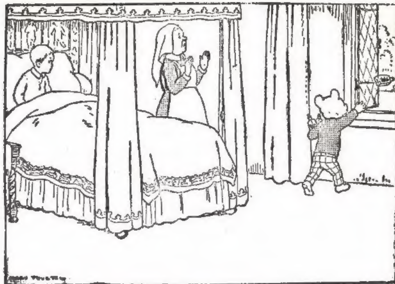

3. Bruintje, die eerst besluiteloos bleef staan, is toch met hen meegegaan. Vlug reden ze weg over het vlakke land. Bruintje vroeg nieuwsgierig: „Wat is er eigenlijk aan de hand?"
„Ons prinsje is ziek; hij huilt dag en nacht, geen dokter kan hem helpen. Slechts van iemand, die hem aan het lachen maakt wordt genezing verwacht," vertelde de man. „En wij denken, dat jij dat wel kan. Lukt het je, kleine beer, onmiddellijk brengen we je naar je ouders weer."

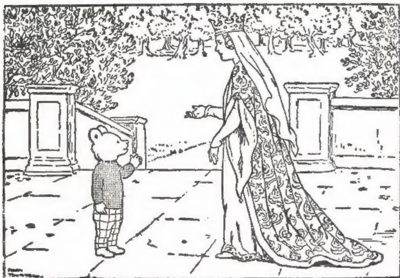
4. Heel lang duurt de rit niet. Ze komen bij de poort van een groot paleis, waar enige soldaten staan op wacht. Een van de ruiters zegt: „Hier woont het prinsje, dat nooit lacht."
Hij wenkt een van de soldaten en wanneer deze naderbij gekomen is, begint hij met hem te praten.
„Is het wat beter met onze kleine prins?" vraagt hij de soldaat.
„Neen," zegt deze, die netjes in de houding staat, „het blijft het zelfde van dag tot dag. Ik geloof, dat ons prinsje nooit meer lachen mag."
„Neem dit kleine beertje," beveelt de man, „en breng hem naar de koningin zo vlug het kan. Als hij vertelt wat hij allemaal heeft gedaan, zal ons prinsje misschien wel lachen gaan."

5. Het prinsje lag in een heel groot vertrek; alle ramen waren dicht. Heel stil lag het jongetje in bed, een droevige trek had hij op zijn gezicht.
Iedere dag kwam de dokter en schudde het hoofd.
„Als hij maar eerst lacht," had hij de koningin al wel duizendmaal beloofd, „als hij lacht, zal hij beter zijn. Dan heeft hij geen verdriet meer en geen pijn."
Maar dat was nu juist het rare van het geval, het prinsje kon niet lachen, al deed men nog zo mal. Clowns, goochelaars, aapjes en nog veel meer hadden het geprobeerd, zij allen waren aan zijn bed gekomen om hun malle kunsten te vertonen. Maar geen enkele van al die snaken kon het prinsje aan het lachen maken.
Toen nu de koningin kleine Bruintje Beer zag, haastte ze zich met hem naar het vertrek, waar het zieke prinsje lag.

6. Bruintje zegt tot de koningin: „Laat u mij nu eens mijn gang gaan. Ten eerste moet hier dag en nacht een van de vensters open staan."
Vlug heeft hij een paar vensters open gezet. De verpleegster kijkt toe en ze denkt boos: „O, nu begint weer de pret." Maar ze heeft bevel ontvangen: „Wat het beertje doet is goed," zodat ze zonder tegenspreken toezien moet.
Dan pakt Bruintje alle flesjes met medicijnen en laat die één voor één door het openstaande venster verdwijnen.
„Ziezo," zegt Bruintje Beer, „van al die rommel krijg je voor het eerst niets meer."

7. Toen Bruintje dat alles had gedaan, is hij naar de koningin gegaan. Hij zei tot haar: „Majesteit, het is niet goed, dat uw zoontje altijd zo in bed blijven moet."
Laat hem opstaan en buiten spelen gaan. Als ik u raden mag, vraagt u dan op een dag alle kinderen uit de omtrek op een feest. Het zal hier dan zo gezellig worden, als het hier nog nooit tevoren is geweest. Als de prins de kinderen ziet spelen en hij hoort hun lachen en hun vrolijk gepraat, heeft u best kans, dat hij ook lachen gaat."

8. De koningin heeft zich voorgenomen om alles te doen wat Bruintje zegt. Blij roept ze uit: „Dat ik nog nooit eerder op dat idee ben gekomen!"
Dadelijk laat ze papieren plakken op alle muren, waarop gedrukt staat, dat ze niet ieder afzonderlijk een uitnodiging kan sturen, maar dat alle kinderen, groot en klein, aanstaande woensdag op het kasteel welkom zullen zijn.
„Zij allen mogen komen spelen en pretmaken op het kasteel. Iedereen moet komen. Het hindert niet al zijn het er ook nog zo veel!" staat onder aan het papier. „Hoe meer kinderen er komen, des te meer plezier!"

9. Iedereen in het dorp en in de stad praat over het feest: zoiets prettigs is er nooit geweest. Iedereen is er vol van, jong en oud, en zo hoort de tovenares het ook, die het prinsje betoverd houdt. Het is haar schuld, dat het prinsje niet meer lachen kon, wat men ook voor grappigs voor hem verzon. Ook die vrouw leest wat op het papier staat gedrukt.
Als ze het heeft gelezen, zegt ze spottend: „Zo, zo, willen jullie het prinsje daarmee genezen? Ik wed, dat het jullie toch niet lukt. Daar zal ik wel voor zorgen. Maar in ieder geval ben ik van de partij. Jullie zien mij ook op dat feestje, morgen!"

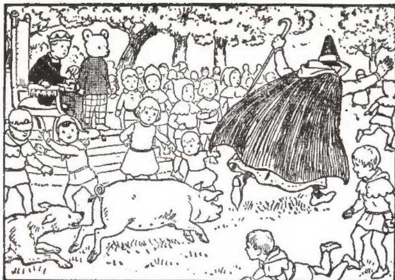
10. De dag van het feest breekt aan. O, wat zijn al die kinderen vrolijk, die naar het kasteel toe gaan! Jongens en meisjes, groot en klein, die allen vol verwachting zijn .... Misschien, ja misschien .... zullen ze de koningin en het prinsje wel zien! .... Niets dan gepraat en gelach wordt gehoord langs de kronkelende weg, die leidt naar de poort.

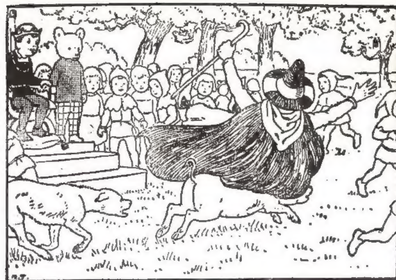

11. De tovenares komt het laatst van allen aan. Maar de soldaten willen haar niet door de poort laten gaan. Dan heft ze haar stok op en zegt: „Wat? Houden jullie me tegen, omdat ik geen uitnodiging heb gekregen? Op die biljetten staat dat iedereen hier welkom zal zijn, als je me niet binnen laat, dan zal het je berouwen. Durf je het nu nog, me tegen te houden?"
De soldaten, die bang zijn voor de vrouw en haar tovermacht, blijven besluiteloos staan. Daar heeft de vrouw juist op gewacht; voordat de mannen het beseffen is ze al door de poort gegaan.

12. De tovenares verbergt zich achter een boom. Daar hoort ze Bruintje Beer spreken. Hij zegt: „Kom, kleine Prins, ga nu ook eens met die kinderen spelen. Je hebt nu lang genoeg toegekeken." Maar het prinsje keert zijn hoofdje om en begint te huilen, als had hij verdriet . . . .
De vrouw lacht en zegt: „Neen hoor, zo gemakkelijk gaat het niet!"

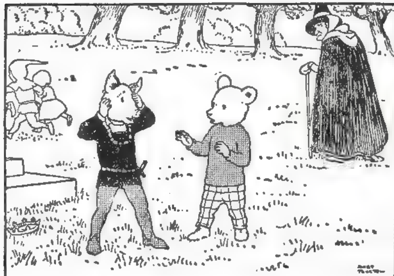

13. Maar opeens hoort ze een geweldig lawaai en luid gegil. Ze keert zich om en ziet dat een groot varken op haar toekomt, alsof het haar kwaad doen wil.
Verschrikt, met uiteengespreide armen, gaat ze aan de haal. Ze schreeuwt: „Ga weg, varken. Wat is dat allemaal!"
Het is een geweldig spektakel: de vrouw schreeuwt, het varken gilt. De kinderen blijven staan, ze denken: „Wat een grappig spelletje is dit," als ze zien dat het varken de vrouw, en een hond het varken op de hielen zit.

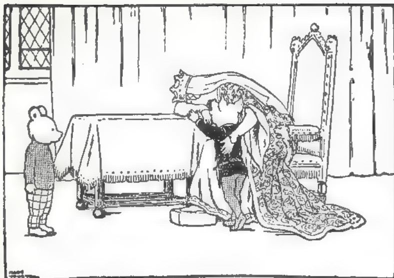
14. Het varken holt voort, onder luid gegil, want het is bang voor de grote hond, die het misschien wel bijten wil. De vrouw kan niet meer; ze wordt moe; ze loopt langzamer .... daar komt het varken op haar toe. Angstig kijkt ze rond en daar hup! ligt ze achterover op de grond.
Het varken rent door, de hond blaft luid; het prinsje kijkt zijn ogen uit en het lijkt of hij lachen zal .... want die vrouw daar, die doet toch o, zo mal.

15. O, wat een mal gezicht was dat, toen die tovervrouw met haar hoed scheef op haar hoofd, plat op de grond daar zat!
Wat was ze kwaad; boos keek ze in het rond. Maar dat was nu iets, wat het prinsje geweldig grappig vond; hij begon te lachen en toen schaterde hij het uit. Voor allen om 'hem heen was dat een heerlijk geluid.
Maar toen was het weer de vrouw, die de vreugde verstoorde. „Lach maar," zei ze boos. „Maar dat lachen verleer je wel weer gauw, want over enkele ogenblikken lachen allen hier om jou!"

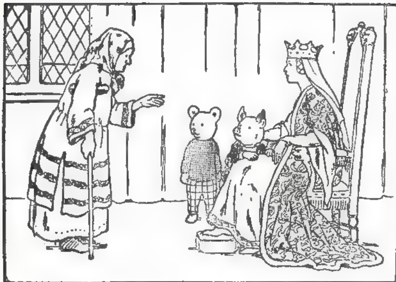
16. De vrouw staat langzaam op en snauwt het prinsje toe: „Van nu af aan geef ik je een varkenskop. Die zal je dragen voor altijd. Ik denk, van het lachen heb je nu al spijt!"
Het prinsje grijpt angstig naar zijn hoofd, hoewel hij de oude vrouw niet helemaal gelooft, want zoiets kan toch niet .... maar toch .... wat is dat? Zijn oren worden zo groot, terwijl zijn gezicht de vorm van een varkenskop krijgt; de vrouw heeft volbracht, waarmee ze heeft gedreigd: het prinsje heeft nu een varkenssnuit. „Het is verschrikkelijk!" roept Bruintje uit.

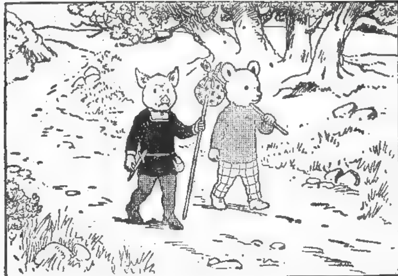
17. Dadelijk gaan ze naar de koningin. „O, moeder," roept het prinsje, „kijk eens wat die boze vrouw nu heeft gedaan!"
Verschrikt kijkt de koningin haar zoontje aan. Bruintje vertelt haar alles; dan snikt ze het uit van verdriet. „Wat kunnen we beginnen? Och lieve Bruintje Beer, kan je niet iets verzinnen, om mijn lieve jongen van die varkenskop te bevrijden? O, wat zou je ons daarmee verblijden!"

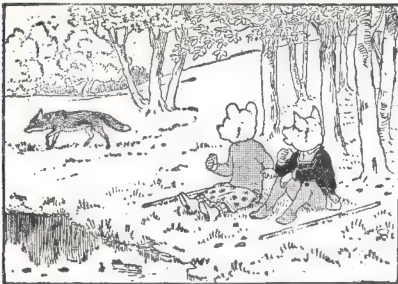
18. Ze begrijpen er niets van, de doktoren. Zo'n geval zagen ze nog nooit te voren. Ze zijn het er over eens, die drie geleerde heren, dat slechts toverkracht deze betovering zal kunnen keren.
Hun wetenschap kan hier niet baten en het geeft niets, of ze daar nu lang en gewichtig over praten.

19. Een oude boerenvrouw, die gehoord heeft, wat er is gebeurd, komt op het paleis en zegt: „Lieve koningin, daarom niet getreurd. Laat uw zoontje naar de oude tovenaar toe gaan. Die heeft bewezen, dat hij dergelijke gevallen kan genezen. Hij moet gaan, geheel alleen, over Geelgroenwei, Wittelande voorbij. Dan moet hij wachten totdat hij een kreupele vos ontmoet. Die moet hij volgen op de voet."

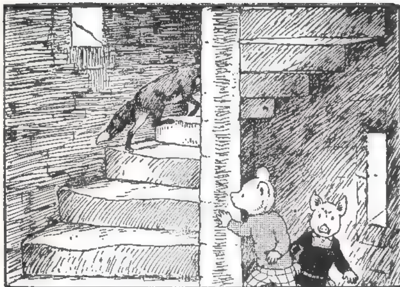
20. De koningin zegt: „Vrouwtje, dank je voor de raad. Maar ik kan het niet goed vinden, dat mijn jongen geheel alleen op reis gaat. Kun je me niets anders raden? Mag Bruintje Beer soms mee?" „Jawel," zegt de vrouw, „dat kan niet schaden. Stuur ze dan maar gauw weg, die twee."
Dadelijk gaan ze op weg. Bruintje draagt de zak met eten. Gelukkig maar, dat die vrouw dat allemaal zo precies heeft geweten!

21. Flink stappen ze voort, wel een uur achtereen. Dan begint het prinsje te klagen: „Ik ben moe, ik heb honger en ik heb pijn in mijn been. Laten we hier een beetje rusten. Je zult toch zeker óók wel wat lusten?"
Ze laten het zich goed smaken, en als ze aan het laatste broodje bezig zijn, roept het prinsje: „Kijk eens Bruintje Beer, dáár! Daar in het bos. Is dat niet de kreupele vos?"
„Ja," zegt Bruintje, „het is waar. Die moeten we achterna lopen. Of hij ons de goede weg wijst, zullen we nu maar hopen."

22. Langs smalle paden, dwars door het grote bos, rent de kreupele vos. Zonder even stil te staan, is hij het tweetal voorgegaan; totdat ze een oude toren bereiken. Zonder op of om te kijken, holt de vos voort: een stenen stoepje op en door een donkere poort.
Heel stil is het hier, slechts het gekabbel van het beekje, dat langs de toren loopt, wordt gehoord.
Bruintje begrijpt wel, dat dáár het huis is van de tovenaar.

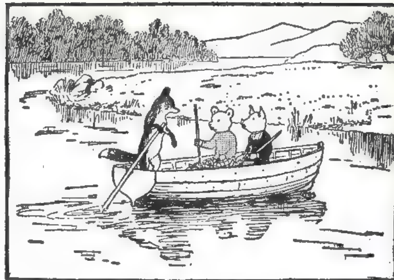

23. **De vos loopt door en gaat het tweetal voor langs een stenen wenteltrap naar boven. Bruintje zegt tot de prins die moe is: „Kom Prinsje, maak toch voort. Nu zullen we dadelijk te weten komen, of deze toren de tovenaar toebehoort.**
Zo ja, dan helpt deze je weldra."
Zwijgend lopen ze de trap op, Bruintje Beer en het prinsje met de varkenskop.

24. **De vos, gevolgd door het prinsje en Bruintje Beer, loopt een kamer binnen; daar wacht een statige oude heer. Als ze voor hem stil blijven staan, vraagt hij: „Wat wensen jullie van mij?"**
Bruintje vertelt dan wat de tovenares heeft gedaan. Medelijdend kijkt de man het arme prinsje aan. Bruintje zegt: „We komen u om hulp smeken. Kunt u haar toverkracht verbreken? Kunt u het prinsje zijn hoofd weer teruggeven, zodat hij niet met een varkenskop behoeft te lopen voor de rest van zijn leven?"
„Jawel," zegt dadelijk de oude heer, „daar zal maar één middel op zijn; het prinsje moet naar het kasteel Malvise, het kasteel van de tovervrouw. Daar moet hij drinken uit de toverfontein. Maar bedenk je goed, want de reis zal niet gemakkelijk zijn."

25. De oude heer ging voort: „De weg is moeilijk en lang. Overal dreigen gevaren. Zijn jullie niet bang?"
Maar toen de prins en Bruintje beweerden, dat ze niet bang waren, zei de grijze tovenaar: „Vooruit dan maar. Neem deze beenderen mee en geef ze de wilde hond bij het kasteel te eten. Anders kom je de tuin niet in moet je weten. En hier heb je olie om het roestige hek te smeren. Verberg het maar in je zakdoek of in je kleren."
De prins kreeg bovendien nog een mooie kaart, zodat hij gemakkelijk de weg zou kunnen vinden. Dat was heel wat waard!

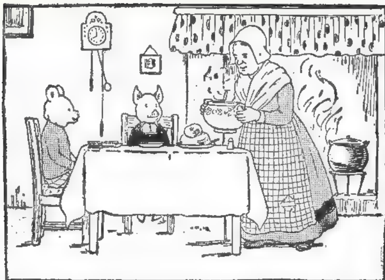
26. „Mijn vos roeit jullie over het water naar de overkant," zei de oude heer. Toen nam hij afscheid van het prinsje en Bruintje Beer. Hartelijk schudde hij de kleine reizigers de hand.
Zij namen plaats in een kleine boot en de vos, die handig het bootje roeide over de plas, vertelde dat de reis, die ze gingen ondernemen, heel moeilijk was; dat ze heel voorzichtig moesten zijn; dat ze op moesten passen voor allerlei gevaren, want dat er heel veel reizigers halverwege teruggekomen waren.

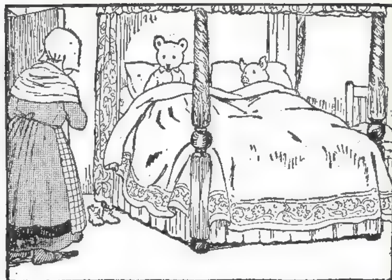

27. Ze stappen aan land en ze lopen voort, tot ze een paar dwerg-eiken bereiken. Dan blijven ze besluiteloos staan: welke kant moeten ze nu uitgaan? Daar hangt wel een handwijzer, maar dat maakt hen ook niet veel wijzer, want er staat niets op te lezen .... Het prinsje zegt: „Het beste zal wezen, dat ik mijn kaart eens bekijk ...."
Ja, daar zien ze duidelijk de goede weg. Dáár is de handwijzer, dáár de groene heg .... Dan gaan ze weer verder, flink en vlug. „Want," beweert Bruintje: „hoe eerder we er zijn, hoe beter, dan zijn we gauw weer terug."

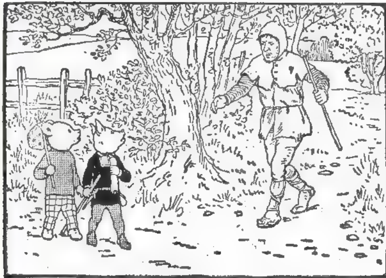
28. Na een lange wandeling komen ze in een dorp aan. Daar blijven de kinderen, die op straat aan het spelen zijn, verbaasd staan en dan, dan lachen ze het prinsje uit, dat jongetje met de varkenssnuit!
„Kijk eens wat een kop!" roept er een. „Het lijkt wel een varken, maar toch is het er geen!"
Een oude vrouw, die dat allemaal hoort en ziet, denkt: „Dat gaat zo niet." Vriendelijk zegt ze tot de prins en Bruintje Beer: „Kom maar even bij mij binnen, dan plagen die ondeugden jullie niet meer."

29. Ze treffen het, Bruintje en de prins, want het is juist tijd om te eten. De vrouw zegt, terwijl ze hen aan tafel noodt: „Mijn maaltijd is niet groot, maar ik heb lekkere soep en eigen gebakken brood. Dat zal jullie ook wel smaken."
Als ze aan tafel zijn gezeten, vertellen ze, dat ze nog een grote reis moeten maken.
Dan zegt de goede vrouw: „Weet je wat ik doen zou als ik jullie was? Dan bleef ik vannacht hier slapen. Bij nacht te reizen is toch niets voor twee kleine knapen."

30. Dat willen ze wel graag. De vrouw stopt hen in bed en ze belooft, dat ze hen de volgende morgen vroeg wekken zal. Nog voordat de vrouw de kamer verlaten heeft, slapen ze al . . . .
De vrouw wekt het tweetal precies op tijd. Dan geeft ze hun een stevig ontbijt en Bruintje en de prins bedanken de vrouw keer op keer. Dan gaan ze op weg, de prins en Bruintje Beer.

31. Vrolijk pratend lopen ze voort, totdat opeens een grote man hun rust verstoort. „Halt!" roept hij hun toe. „Geef op je geld. Als je er zo mooi uitziet, ben je zeker zo arm niet."
De man kijkt naar het prinsje met die mooie kleren. Hij denkt: „Bij twee van die kleine reizigers kan ik dat wel proberen."

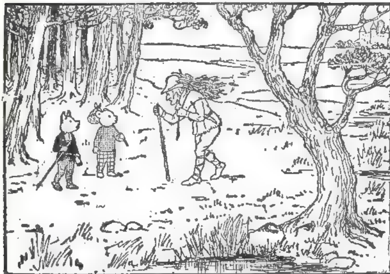
32. Maar dat viel hem niet mee. Want al dadelijk kwam er hulp opdagen. Het was een ruiter te paard; die was in de buurt aan het jagen.
„Laat die kleintjes met rust!" schreeuwde hij de landloper toe. Die schrok geweldig en zette het meteen op een lopen. Hij wist, dat als hij niet maakte dat hij weg kwam, hij het met een pak slaag moest bekopen.
De prins en Bruintje Beer riepen de ruiter toe: „Dank u wel, mijnheer!" Toen liepen ze weg zo vlug ze konden.
Jullie begrijpen wel, dat ze die ontmoeting helemaal niet prettig vonden.

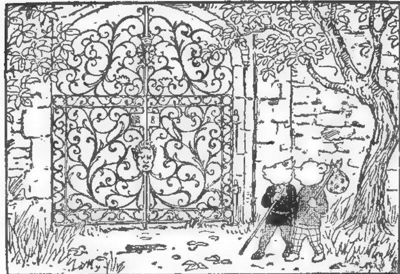

33. Ze lopen voort totdat ze een grote stad bereiken. Door een grote poort gaan ze de stad in en zien prachtige huizen en hoge torens, waar ze vol bewondering naar kijken.
Het prinsje, die een bakkerswinkel ziet, zegt: „Bruintje, verder ga ik niet. Eerst koop ik voor ons ieder een lekkere koek. Die zal jou ook wel smaken. Want ik geloof, dat we nu toch nog een grote wandeling moeten maken."
Bruintje zegt: „Een goed idee is dat. Ik lust ook wel wat!"

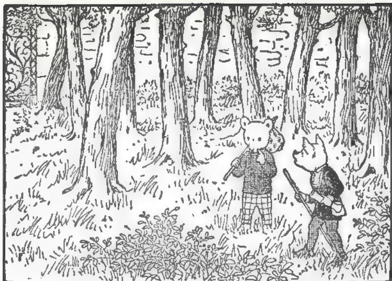
34. Ze vragen de juffrouw, die hun de koeken verkoopt, de weg naar het kasteel Malvise. Verschrikt zegt ze: „Pas toch op beste kinderen. Als ik jullie was, zou ik het niet verkiezen, daar heen te gaan. Bijna nooit komt iemand daar weer vandaan. Daar woont de tovenares en die houdt niet van vreemd bezoek. Ze straft iedereen. Och, kinderen, gaat toch niet daarheen!"

35. Het prinsje vertelt, dat hij er wel heen moet gaan.
Zijn hele leven met een varkenskop te lopen, daarop is hij niet gesteld. Dat begrijpt de vrouw best en ze vertelt hun naar welke kant ze moeten lopen. „Als we terugkomen, komen we weer koek bij u kopen," zegt de prins. Maar de juffrouw schudt het hoofd, alsof ze daar niets van gelooft ....
Het tweetal verlaat de stad, nadat ze de koeken hebben opgegeten. Lang duurt die wandeling door het grote dennenbos, maar eindelijk komt in de verte het kasteel met hoge torens in zicht.
„Kijk," zegt Bruintje, „hoe prachtig het kasteel daar ligt."
Een oude man, met een takkenbos op zijn rug, spreekt hen aan en hij zegt waarschuwend: „Moeten jullie daar zijn? Haast je dan, want als de klok twaalf slaat, terwijl je daar bent, kom je er nooit meer vandaan."

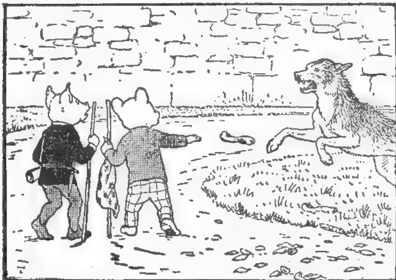
36. Eindelijk staan ze dan voor het hek van het toverkasteel.
Ze kijken de tuin in, maar ze zien nog niet veel ....
Opeens horen ze een akelig geluid. Ze schrikken ....
„Wat is dat?" roept het prinsje angstig uit.
Het is de wilde hond; die rent woest de tuin in het rond.
„Laten we terugkeren," zegt het prinsje bang. Bruintje aarzelt. Hij weet niet wat te doen. Was dan alle moeite voor niets? .... En die reis was zo lang .... Maar dan begint het hek te praten. Het is een boze stem, die hun toeschreeuwt: „Ik zal jullie hier heus niet binnen laten."

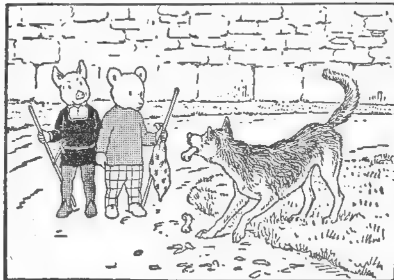

37. Zij zijn heel bang; ze weten zich geen raad. „Wacht eens even," zegt Bruintje, terwijl hij besluiteloos met het prinsje in het bos staat. „Wat zei die tovenaar ook weer? .... „Olie, om het hek te smeren, beenderen voor de hond." Dat waren de woorden, waarmee hij ons op reis zond. Laten we het proberen. Die tovenaar zal het toch wel weten. Als hij het zegt, zal het zeker wel zo zijn. Kom, prins, misschien bereiken we toch de toverfontein."

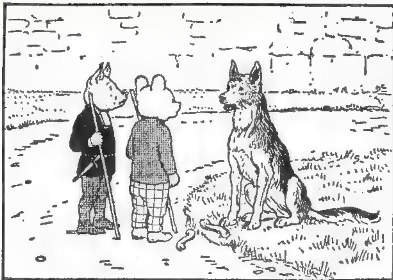
38. Wanneer ze het hek genaderd zijn, haalt Bruintje het flesje met olie te voorschijn. Hij oliet de scharnieren, zoals de tovenaar heeft bevolen .... Langzaam draait het hek vanzelf open, zodat het tweetal de tuin in kan lopen.
Met vriendelijke stem zegt het toverhek dan: „Haast je wat. Zorg dat je weg bent vóór de klok twaalf slaat. Weet, dat je daarna niet meer terugkeren kan; denk aan mijn goede raad!"

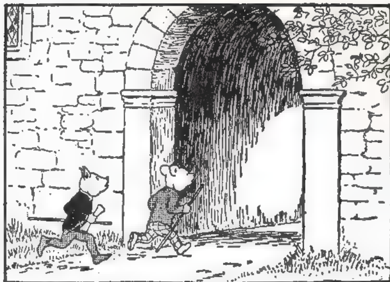

39. Zodra ze in de tuin komen, rent de wilde hond op hen af.
Dadelijk gooit Bruintje hem de beenderen toe, die de tovenaar hem gaf.
Bruintje en de prins kijken dan vol verwachting naar de hond, die snuffelt aan de beenderen, die daar liggen op de grond.

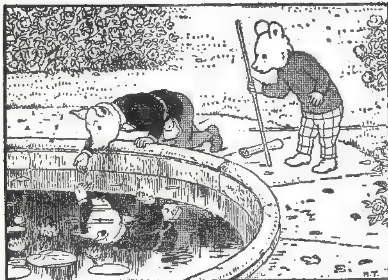
40. Vol verbazing en vol vreugde zien ze, dat de hond opeens kalmeert.
Hij ruikt aan de beenderen, kwispelt met zijn staart en is opeens als een schoothondje zo bedaard.
Ook de hond begint te spreken: „Wat aardig van jullie om me zo te trakteren; daarom geef ik jullie de goede raad, onmiddellijk terug te keren. Als de tovervrouw jullie hier ziet, ontkomen jullie niet. Het is hier geen plaats voor jullie lieve kleinen. Ik zou maar zo gauw mogelijk weer hier vandaan verdwijnen.”

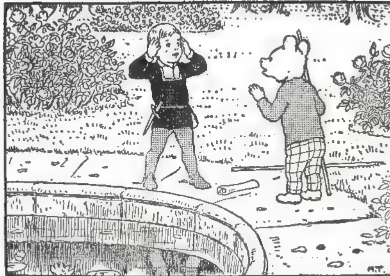

41. De hond vertelt van de tovenares: „Ja, ze is mijn meesteres. Vreemdelingen is ze niet goed gezind, daarom is het beter dat ze jullie hier niet vindt. Als de klok twaalf slaat, komt ze thuis, altijd precies op tijd. Zijn jullie dan nog hier, dan weet ik zeker dat het je spijt, want door haar toverkracht heeft ze jullie dan voor altijd in haar macht."
Maar dan vertellen ze de hond, dat een tovenaar ze hierheen zond, omdat het prinsje, die graag zijn varkenskop kwijt wil zijn, moet drinken uit de toverfontein.
„We kunnen toch niet teruggaan, zonder dat het prinsje drinkt, nu we hier eenmaal zijn na die moeilijke reis," zegt Bruintje wijs.
„Ja, dat is waar," zegt de hond. „Maar toch zou het me spijten als ze jullie hier vond. Haast je dan wat," zegt het vriendelijke dier, „als je heel vlug voortmaakt, vertrekken jullie nog wel op tijd van hier."

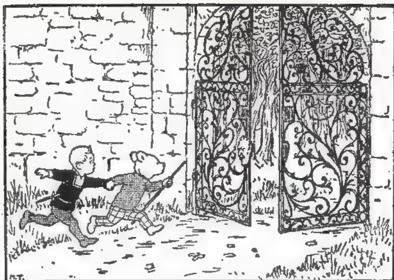
42. De hond wijst hun de weg, zodat de fontein nu gemakkelijk te vinden is. Als ze een hoge poort bereiken, waar doorheen ze een heel eind ver kunnen kijken, zien ze daar op een afstand het water, dat hoog opspuit uit de grond ....
Heel stil [illegible] het hier in het rond .... Ze rennen voort door de poort en Bruintje, die het klateren van het water al hoort, denkt bezorgd: „Als het nu nog maar allemaal gaat vóórdat de klok twaalf slaat!"

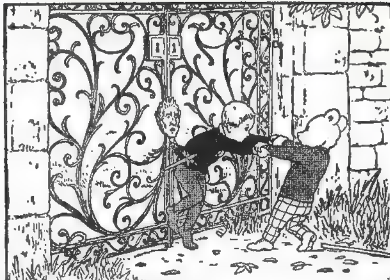

43. Ze kwamen nu in een tuin met uitgestrekte grasvelden. In het midden bevond zich de fontein. Bruintje zei: „Ik ben blij, dat we er zijn. Wat is dat water helder en fris."
Het prinsje was ook blij en zei: „Het ziet er als gewoon water uit. Het zal me benieuwen of het toverwater is en of het helpt tegen mijn varkenssnuit."
Toen knielde hij neer en vol verwachting keek Bruintje Beer . . . .
De prins keek in de waterplas, waarin hij zich zelf kon zien, alsof het een spiegel was. Hij zag zijn lelijke varkenskop; hij schepte wat water in zijn hand en dronk dat gulzig op.

44. Bij de eerste teug, zo koel en fris, ziet het prinsje al, dat wat de tovenaar gezegd heeft waarheid is: in het heldere water ziet hij zijn eigen gezicht weer.
Blij roept hij uit: „Kijk eens, Bruintje Beer. Weg is mijn varkenssnuit!"
Het is waar: net zoals hij vroeger was, staat hij daar. De snuit, de kleine oogjes, de grote oren, dat alles verdween. Hij is weer een kleine jongen als voorheen.

45. „Zeg, wat is dat?" roept Bruintje en verschrikt blijft hij staan, als hij hoort, dat in de verte een klok begint te slaan ....
„Die slaat twaalf .... Kom vlug, prins, anders komen we hier niet meer op tijd vandaan!"
Ze rennen terug .... Bij iedere slag van de klok sluit het hek iets meer. „Kom toch, maak voort," hijgt Bruintje Beer, „dat waren al elf slagen. Als het hek bij de twaalfde slag dicht gaat, komen we misschien toch nog te laat . . ."

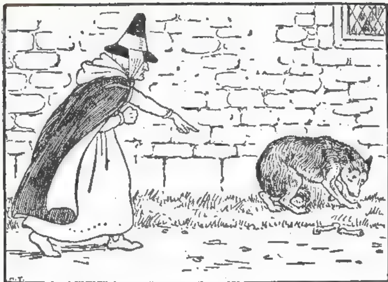
46. De twaalfde slag weerklinkt juist als het prinsje zich na Bruintje Beer door de kier van het hek, dat bijna gesloten is, wringt. Toch waren ze nog niet vlug genoeg, want het jasje, dat het prinsje droeg, bleef geklemd zitten tussen het hek. Het prinsje schreeuwt: „Bruintje, trek toch! Trek!" Hulpeloos hangt het prinsje daar; Bruintje trekt uit alle macht en hij kan het niet helpen wat er dan gebeurt ....
Het prinsje is vrij, maar een stuk is uit zijn jasje gescheurd.
Bruintje zegt blij: „Al moet je dan een stuk van je jasje achterlaten, toch mogen we van geluk praten, dat we weer veilig uit die tuin zijn gekomen." Dan wordt de terugtocht ondernomen.

47. Nog geen honderd stappen hebben ze gelopen, of daar in de lucht komt de tovenares aan, die terugvliegt naar haar kasteel op een houten bezemsteel.
Angstig verbergen ze zich achter de bomen tot ze is verdwenen; dan pas durven ze te voorschijn te komen.
„Nou," zegt Bruintje Beer tot zijn reisgenoot, als hij met hem verder stapt, „het scheelde niet veel of die vrouw had ons gesnapt."

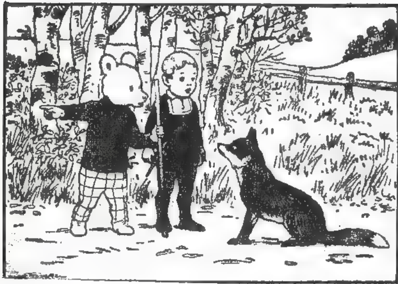
48. De heks landde in haar tuin. Ze liep overal om te zien of alles zich in orde bevond. Het eerst ging ze naar de toverfontein. Daar lag iets op de grond. Wat zou het zijn?
Ze bukte zich en verbaasd raapte ze twee dingen op: een kaart en een houten stok .... Er was dus iemand hier, die er niet hoorde ....
Van woede schreeuwde ze het uit, zodat ze de rust in de tovertuin verstoorde.

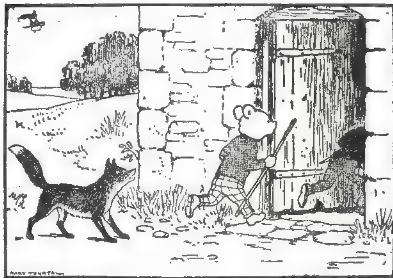

49. Woedend loopt ze naar de hond: schuldig staat die voor haar in het stof gebogen . . . . Ze ziet de afgekloven beenderen. Dan roept ze: „Wie gaf je die? Je hebt me dus bedrogen! Dat komt je duur te staan!"
Angstig kijkt de hond haar aan. Maar moedig zegt hij dan: „Je hebt mij honger laten lijden en je hebt mij geslagen. Toen kwamen er twee, die brachten lekkere beenderen voor me mee; ze spraken me vriendelijk toe en ze keken me vriendelijk aan. Daarom liet ik ze de tuin ingaan."

50. „Zo, maar je zult je straf niet ontgaan," snauwt ze tot de arme hond.
Weer kijkt ze spiedend rond . . . . Dan loopt ze naar het hek en als ze dat niet open ziet staan, zegt ze: „Zo, Hek, jij hebt tenminste je plicht gedaan! Maar wat is dat?" roept ze, als ze daar tussen het hek een lapje vindt, dat heen en weer wappert in de wind.
„Is er dan toch iemand hier binnen gegaan? . . . . Waar komt anders dat lapje vandaan? Het is een lapje fluweel, dat dragen de mensen niet veel . . . . O, ik begrijp het al . . . ." zegt ze boos, „ik ben dus net te laat gekomen. Bruintje Beer heeft dat prinsje naar de fontein gebracht en hem weer meegenomen."

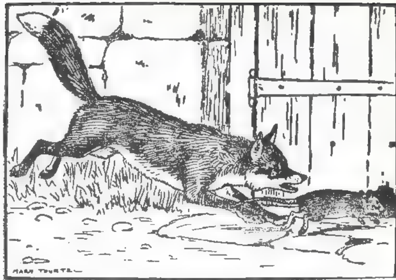

51. Als Bruintje en de prins vlug verder lopen door het bos, ontmoeten ze tot hun blijdschap hun vriendje de manke vos. Ze vertellen hem, dat tot nog toe alles naar wens is gegaan. „Maar," zegt Bruintje, „veilig zijn we toch nog niet. Die tovenares komt ons zeker zoeken, wanneer ze dat stuk van het jasje van de prins tussen het ijzeren hek ziet. En is dat het geval, dan weet ik zeker, dat ze ons toch nog pakken zal!"
„Maak je maar geen zorgen, Bruintje Beer. Daarom kwam ik juist hier. Ik help jullie wel weer," zegt het slimme dier.

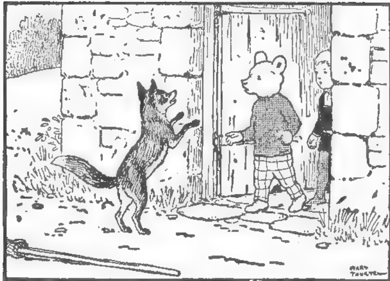
52. Vlug lopen ze nu voort, terwijl de vos telkens omkijkt of hij iets van de tovenares ziet: dan blijft hij even stilstaan en luistert of hij iets hoort . . . .
„Daar komt ze!" roept hij zowat na een uur. „Vlug, verbergen jullie je in die schuur. Sluit de deur achter je en schuif de grendel er op. Ik houd hier wel de wacht. Vlug dan toch, anders ziet ze nog waar ik jullie heen heb gebracht! . . . ."
„Wees heel stil, zodat jullie niet gehoord kunnen worden. Verder maak ik alles wel in orde."

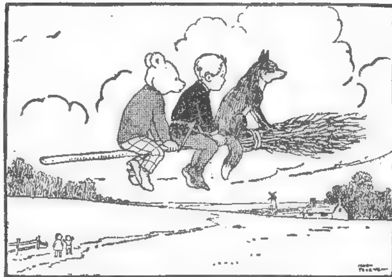

53. Daar komt de tovenares al aan: Zodra ze de vos ziet, komt ze voor hem staan en vraagt: „Zeg, zag jij soms een prinsje en een kleine beer hier voorbijgaan?"
„Ssst!" fluistert de slimme vos, „ik heb ze gevolgd door het bos; wel meer dan een uur. Ze zitten hier in die schuur. Maar de deur is op slot. U zult die ook niet open kunnen krijgen." De tovenares duwt en trekt, maar het lukt haar niet. Na een poosje begint ze van vermoeidheid te hijgen ....
„Neen," zegt ze tot de vos, die deur krijg ik zo niet los."
„Maar voor u hindert dat toch geen zier," zegt weer het slimme dier. „Men heeft mij verteld, dat u zich kunt veranderen in wat u maar wilt. Waarom verandert u zich dan niet in een rat? Kijk, ziet u hier dit gat? Daar, onder de deur? Daar kunt u dan gemakkelijk doorheen gaan en het tweetal straffen voor hetgeen ze hebben gedaan."

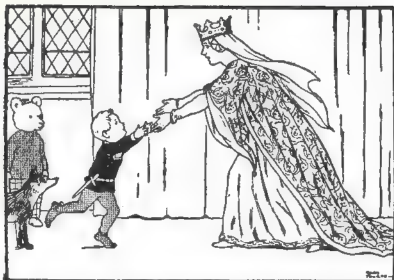
54. „Ha-ha!" lacht de vrouw, „wat een goede raad is dat! Ja, hoor, ik verander me meteen in een rat."
Nauwelijks had ze deze woorden gesproken, of het wonder is al geschied! De vos vertrouwt eerst zijn ogen niet .... die dikke rat, die hij daar ziet .... is dat de tovervrouw?
Wat deed ze dat toch gauw ....
Het duurt slechts even, dat de vos verwonderd kijkt. Dan roept hij luid: „Bruintje, prins, komen jullie het schuurtje uit! Ik heb mijn doel bereikt!"

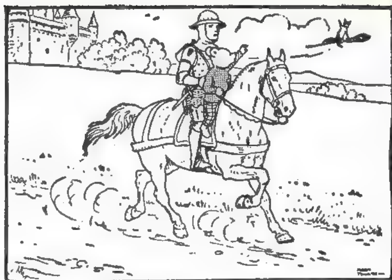

55. Als Bruintje en de prins naar buiten komen en verbaasd blijven staan, zegt de vos: „Kijken jullie me maar niet zo angstig aan. Ik heb de oude vrouw aangeraden zich te veranderen in een rat, omdat ze jullie dan bereiken kan door het gat! Maar ze heeft er niet bij gedacht, dat ze haar bezemsteel hier moest achterlaten en daarin zit juist haar tovermacht. Die bezemsteel verbranden we nu gauw. Gedaan is het dan met de macht van die tovervrouw."
Toch kijken Bruintje en de prins nog angstig om zich heen ....
„Heus," zegt de vos tot het prinsje en Bruintje Beer, „kwaad doet ze niemand meer."

56. Weer sprak de vos: „De reis is nog ver, maar hier ligt de bezemsteel, die brengt ons weer vlug naar het paleis terug."
Stevig houden ze zich vast. De vos zit voorop, wanneer de bezemsteel zich in de lucht verheft met haar drievoudige last. Het is een prettige vlucht, die het drietal maakt door de lucht ....

57. Lang duurt het niet of ze zijn aan het einde van hun reis: daar beneden ligt het mooie, witte paleis. Ze dalen in de tuin en het prinsje holt het paleis in, regelrecht naar de vertrekken van de koningin. Wat is ze blij als ze haar zoontje zonder varkenskop weer ziet. Als ze haar alles hebben verteld, zegt ze tot de vos: „Zonder jou lukte het zeker niet. Je krijgt van mij een halsband van het mooiste goud. En jij, Bruintje, jou zeg ik dat ik zóveel van je houd, dat ik alles voor je wil doen, wat je maar kunt wensen. Altijd blijf ik je vriendin. Heb je iets nodig of zit je in het nauw, kom dan maar bij de koningin, die helpt je wel gauw. Bovendien zal ik je ouders en jou steeds gedenken met allerlei mooie geschenken."

58. Als de maaltijd is gedaan, vraagt Bruintje of hij nu alsjeblieft meteen naar huis terug mag gaan. Hij verlangt zo naar vader en moeder Beer ....
„Natuurlijk," zegt de koningin, „een van mijn vertrouwde soldaten brengt je naar je ouders weer."
De vos neemt afscheid van allen en klimt weer op de bezemsteel. Dat vliegen schijnt hem te bevallen.
Hij gaat terug naar de tovenaar. „Ik hoop," zegt de vos, „dat mijn baas het goed vindt, dat ik die bezemsteel bewaar."
Bruintje rijdt naar huis terug, op een prachtig wit paard gezeten, en de soldaat vertelt hem nog van alles wat hij graag wil weten.
Thuis gekomen vertelt hij van de koningin, het prinsje, de vos en de bezemsteel, en zijn moeder zegt: „Jongen, jongen wat beleefde je weer veel!"

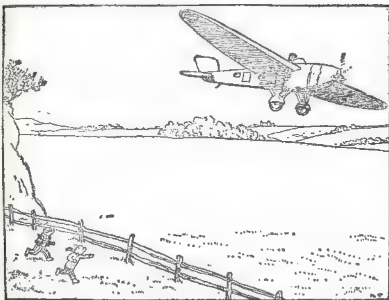
2. HET AVONTUUR MET DE VLIEGMACHINE

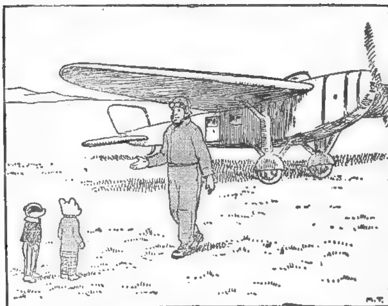
1. Ze hebben vakantie, Wim Das en Bruintje Beer en het is zulk prachtig weer, dat ze hun boterhammen in een zakje hebben gedaan en er met hun tweeën op uit zijn gegaan.
De oude steengroeve is het doel van hun wandeling, want daar vindt met menig zeldzaam dier en ding. De onderwijzer vertelde daar zoveel van in de natuurkundeles, dat Bruintje en Wim dadelijk een plannetje maakten, om in de vakantie wat van die dingen te gaan zoeken. Ze hadden afbeeldingen gezien in meesters boeken.
Dan brengen ze misschien wat mee voor de schoolverzameling van mijnheer. Vrolijk gaan ze op weg, Wim Das en Bruintje Beer.

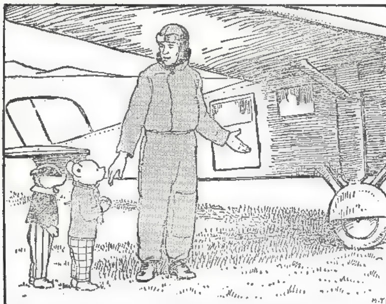
2. Als ze na een poosje de ingang van de groeve bereiken en ze daar staan rond te kijken, horen ze boven zich een brommend geluid.
„Wat is dat?" roept Wim nieuwsgierig uit. Wim kijkt omhoog en zegt: „Kan je het zien? Het is een vliegmachien!"
Ja, nu ziet Bruintje het ook, dat zich hoog in de lucht een vliegmachine voortbeweegt. Ze zien dat het vliegtuig gaat dalen. Het zakt al lager en lager. „O," zegt Bruintje Beer, „ik geloof zeker, het komt hier ergens dichtbij neer."

3. Ja hoor, de vliegmachine daalt op het grote terrein. Wim Das zegt: „Lopen, Bruintje! Daar moeten wij bij zijn."
Ze hollen er heen. „Wat een bof," zegt Bruintje Beer en beiden denken ze niet meer aan de verzameling van mijnheer. Een vliegmachine is iets, dat ze niet alle dagen zien!

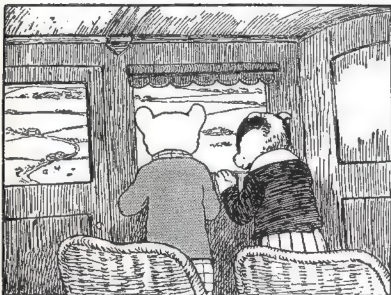
4. De vliegmachine is gedaald op het groene gras. Vol bewondering staan Bruintje en Wim te kijken; ze hadden niet gedacht, dat het zo'n grote machine was.
Er stapt iemand uit: het is de vliegenier. Als hij het tweetaal ziet, zegt hij vriendelijk: „Och jongens, doe me een plezier en vertel me eens vlug, waar ik hier dichtbij benzine kan innemen."
„O," zegt Bruintje, „dan moet u die kant op, een eindje terug; daar is Hooiveld en daar is een vliegterrein. Ver is het niet, het zal hoogstens twintig kilometer hier vandaan zijn."
De man bedankt de vriendjes en lacht vriendelijk tegen het paar. Hij geeft ze beiden een hand en zegt: „Goeden dag dan maar."
Maar toen hij wilde instappen, bedacht hij zich opeens.
Hij is weer naar het tweetaal toegegaan; vol verwachting kijken ze hem aan.

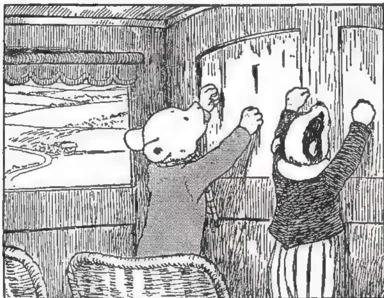
5. „Zeg," vraagt hij tot vreugde van de twee vrinden, „hoe zouden jullie een tochtje in de vliegmachine vinden? Gaan jullie met me mee? Er is plaats voor alle twee. Ik moet toch dezelfde weg terug weer, dan zet ik jullie hier weer neer."
„Graag," zegt Bruintje Beer. „Fijn!" zei Wimpie Das, die geweldig in zijn schik was.
Daar hadden ze nu al zo naar verlangd, daarover hadden ze het altijd druk: te vliegen in zo'n vliegmachien, en de wereld van boven af te zien, dàt was een onverwacht geluk.

6. De vliegenier maakt een deurtje open. Bruintje en Wim stappen in. Wat klein is die cabine voor zo'n grote vliegmachine.
De vlieger zegt: „Dit is gebouwd voor mijn meester; die is nog maar een kleine jongen, dat kunnen jullie wel zien; dit kamertje is zó klein, er zou geen plaats voor een groot mens zijn."
De deur wordt gesloten; ze horen de motor ronken en nieuwsgierig kijken ze naar buiten. Ze vinden het wel jammer, dat ze niet bij de vlieger mogen zitten, maar ze kunnen toch heel wat zien door die kleine vensterruiten.

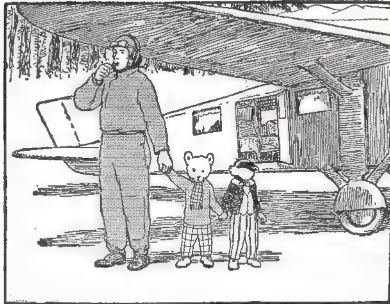

7. Ze vliegen al! Ze hebben er niets van bemerkt, dat ze los kwamen van de grond. Aandachtig kijken de vriendjes overal in het rond.
„Kijk eens!" roept Bruintje blij, „daar beneden staat ons huis en moeder staat er bij! Ze moest eens weten, dat ik hier in die vliegmachine zat. Ik geloof dat ze dan geen minuut rust meer had!"

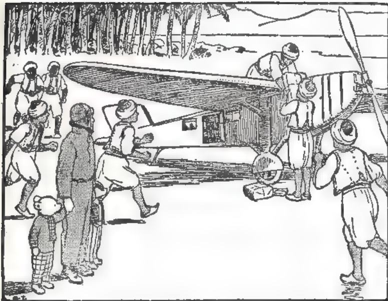
8. Het vliegterrein van Hooiveld is spoedig bereikt. „Er wordt benzine ingenomen," zegt Bruintje, die goed uit zijn ogen kijkt. „Dat gaat vlug!"
Na enige ogenblikken vliegen ze al weer terug. Maar als ze boven het land zweven, waar ze instapten, Wim en Bruintje Beer, daalt de machine niet weer. Ze vliegen voort en Wim en Bruintje worden nu een beetje bang. Het tochtje duurt ze nu al te lang. Ze bonzen op de deur en ze schreeuwen, maar dat wordt niet gehoord door het lawaai van de motor. De vlieger vliegt rustig voort.
„O," zucht Bruintje Beer, „wat is dat nu weer? Doet die man dat met opzet? Of heeft hij ons helemaal vergeten?"
„Tja," zegt Wim Das bezorgd, „hoe komen we dàt te weten?"

9. Uren lang zitten Wim Das en Bruintje Beer opgesloten in die vliegmachine. Niets kunnen ze doen. Ze krijgen geen drinken en geen eten. Die vlieger die eerst zo vriendelijk leek, schijnt ze helemaal te vergeten. Hun geschreeuw wordt niet gehoord. Ze vliegen maar aanhoudend voort.
Eindelijk zien ze daar beneden zich de blauwe zee. „O," zucht Wimpie, „wat neemt die man ons toch ver mee."
„Ik dacht wel dat het niet in orde was," zegt Bruintje en hij kijkt treurig naar de grote plas . . . .
Ze zijn moe en ze vallen in slaap. Uren later worden ze pas wakker, midden in de nacht. „We vliegen nog altijd," zucht Wimpie, „o, wie had dat gedacht. Het was zo'n vriendelijke mijnheer."
Eindelijk als de zon opgaat, voelen ze dat ze dalen gaan. Op het land zien ze een prachtig paleis staan aan de waterkant.

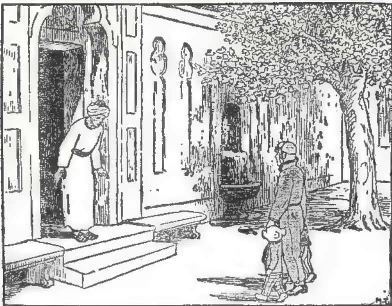
10. De vliegmachine daalt en landt voorzichtig op het zand. Als de machine stilstaat, stapt de vlieger vlug uit, haalt Wim en Bruintje uit de cabine, zegt geen woord, maar blaast hard op een kleine fluit. Bang, moe en hongerig staan de vriendjes daar.
„O, wat zal er nu gebeuren?" fluistert Wimpie Bruintje in het oor.
„Ja," antwoordt Bruintje, „wist ik dat maar. Maar wees niet bang, ik zal je wel beschermen, hoor."

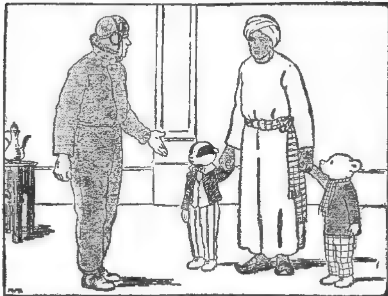
11. Als het fluitje klinkt, komen van alle kanten zwarte jongens aangelopen. Ze halen pakken uit de vliegmachine; het zijn allemaal dingen, die de vlieger voor zijn meester moest kopen. Nadat alles is uitgeladen, rijden ze de vliegmachine in een diepe nis, die daarvoor in een van de hoge rotsen uitgehouwen is. Dan pas gaat de vlieger met Wim en Bruintje Beer aan de hand, met ze lopen over het grote strand.

12. Hij houdt het tweetal stevig vast en brengt ze langs een pad vol stenen naar boven, heel hoog boven de zee.
Verdrietig en een beetje bang lopen Bruintje en Wim met hem mee. Als ze een hoge rotsmuur bereiken, waar het stenen pad eindigt, drukt de vreemdeling op een verborgen veer en tot verbazing van Wim en Bruintje Beer, gaat de rotsmuur als een deur open. De vlieger duwt het tweetal voort, zodat ze door de opening heen moeten lopen.

13. Ze komen op een grote binnenplaats, die geheel uit wit marmeren stenen bestaat. Wim en Bruintje zijn verbaasd als ze onverwacht zo'n grote ruimte zien. Dat hadden ze niet verwacht.
„Wie zou daar wonen?" denkt Bruintje Beer, en Wim denkt: „Waar brengt hij ons heen die vliegmijnheer?"
Deze zegt: „Ik heb iets voor onze meester meegebracht. Ik denk, dat doet hem wel plezier."

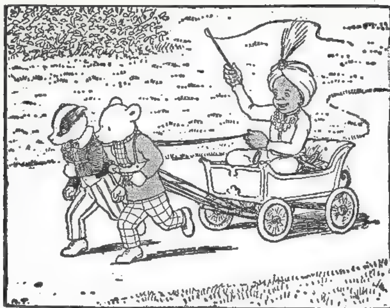
14. Ze stappen het grote huis binnen, lopen door brede gangen en de zwarte bediende zegt eerbiedig: „Dat zal meester prachtig vinden, meer zal meester niet verlangen."
Ze komen in een grote hal. De bediende neemt het tweetal bij de hand en zegt: „Ik ze wel wassen zal."
„Goed," zegt de vlieger, „en geef ze ook wat te eten. Wat honger is, zullen ze nu wel weten. En breng ze daarna weer hier."

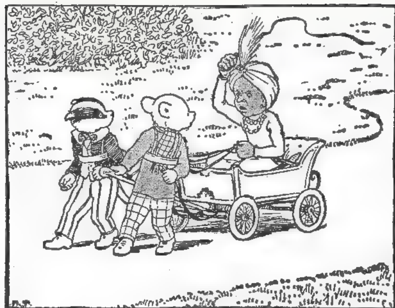
15. Bruintje en Wim zijn tevreden, dat ze gewassen worden en dat ze iets te eten krijgen. Daarna brengt de bediende ze weer naar beneden, waar de vlieger al te wachten staat. Bruintje en Wim kijken vreemd op, als ze zien, dat die gekleed is in een prachtig Oosters gewaad.
Hij brengt ze door lange gangen naar een galerij, waar een rare jongen zit op kussens van zij. Voor hem buigt de vlieger heel diep en hij zegt: „Meester, uit verre landen bracht ik een verrassing voor u mee. Eigenlijk zijn het er twee. Twee kameraadjes, waarmee u altijd kunt spelen, zodat uwe hoogheid zich niet meer behoeft te vervelen."

16. Op een wenk van de vreemde jongen verdwijnt de vlieger. Bruintje en Wim blijven alleen achter bij de rare prachtig aangeklede knaap, wiens ogen glinsteren van plezier.
Hij springt op van zijn kussens en begint luid te schreeuwen: „Hi-hà-hò! Nu gaan we spelen!" Meteen pakt hij Bruintje vast en geeft hem een draai om zijn oren. Maar hij schijnt het niet kwaad te menen, want hij lacht weer even vriendelijk als te voren. „Hier, in dat vreemde land," denkt Bruintje, „schijnt dat zo te horen."
Maar Bruintje en Wim hebben geen lust om te spelen, ze willen naar huis terug. Ze vinden het lang niet aardig van die vlieger om ze een vliegtochtje te beloven en ze dan meteen van hun vrijheid te beroven.

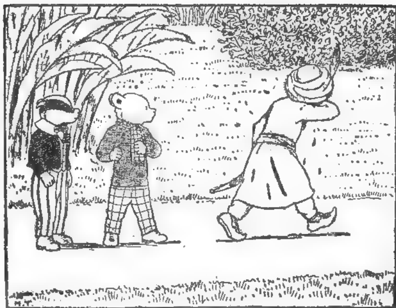
17. Ze bemerken al spoedig, dat het spelen niet bepaald een pretje is. Ze worden voor een wagen gespannen en als ze niet hard genoeg lopen, slaat de jongen ze met een zweep en heus niet mis. Zo hard ze kunnen, moeten ze lopen door de tuin, heen en weer, in het rond en op en neer.
Bruintje Beer kan niet meer. Ook Wim Das is doodmoe. Ze gaan wat langzamer lopen, maar dat moeten ze weer met een zweepslag bekopen. De rare jongen kent geen medelijden. Het kan hem niets schelen of Bruintje en Wim moe zijn, hij wil en hij zal in het wagentje rijden.

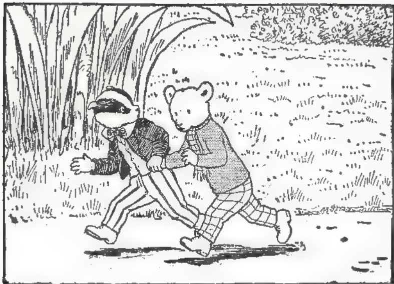
18. Wanneer Bruintje en Wim weer een harde slag met de zweep krijgen, dan kan Bruintje niet langer zwijgen.
Hij blijft staan en keert zich om: Boos kijkt hij de jongen aan en roept: „Je mag ons niet zo slaan."
Woedend schreeuwt de knaap terug: „Je moet me gehoorzamen! Jullie moeten hard draven en vlug! Anders roep ik mijn zwarte slaven."
Daarvoor zijn ze toch wel bang, Wim en Bruintje Beer. Ze geven de jongen maar zijn zin en trekken het wagentje dus maar weer.

19. Dagen gaan voorbij, Bruintje en Wim worden geplaagd en geslagen door die zwarte knaap! Die is alleen maar blij als hij de vriendjes aan het huilen heeft gemaakt.
Ze moesten alles doen wat hij beval. Hij kneep ze in hun oren, trapte op hun tenen en liep dan lachend henen.
Maar op een dag, toen Bruintje zag, dat de jongen Wim Das aan het knijpen was en toen Wim gilde van pijn, riep Bruintje: „Maar nu moet het uit zijn!"

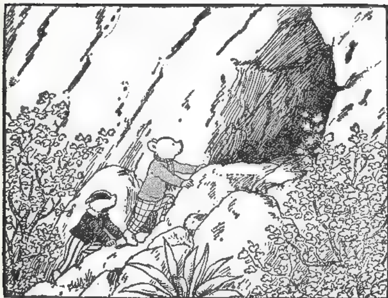
20. Bruintje liep op de jongen toe en trommelde met zijn vuisten op diens rug. Daar had de zwarte jongen niet van terug!
Hij schrok zo van die vuistslagen, die hij kreeg, dat hij van verbazing even zweeg. Zóiets was nog nooit geschied, zóiets gebeurde hem van zijn leven nog niet!
Maar hij was niet alleen ondeugend, laf was hij ook. Hij brulde en huilde tranen met tuiten. Toen liep hij hard naar het paleis om zich te gaan beklagen. Hij wilde wel anderen pijn doen, maar zelf kon hij niets verdragen.

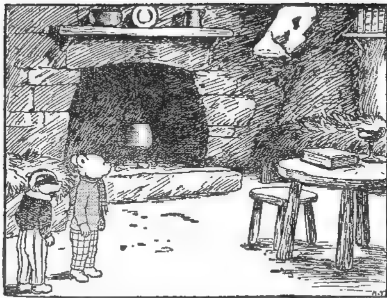

21. Nu zijn Bruintje en Wim toch wel bang voor wat er zal gebeuren. Ze aarzelen daarom niet lang en Bruintje zegt: „Wim laten we hier niet staan zeuren, laten we ons ergens verbergen, vlug! Want die jongen komt natuurlijk met zijn slaven en dan kunnen we er van lusten!"
„Ja, laten we een schuilplaats zoeken, eerder kunnen we niet rusten. Misschien kunnen we wel ontsnappen," zegt Wim Das.
„Och, och," antwoordt Bruintje, „als we toch maar wisten, waar hier ergens een uitgang was."

22. Angstig hijgend, hand in hand, hollen ze door de tuin in dat vreemde land. Af en toe kijken ze bevend om zich heen, maar er volgt ze nog geen ....
Eindelijk staan ze voor een hoge rots, die als een muur de tuin omringt. Aan alle kanten zijn ze ingesloten, nergens is een uitgang te zien.
„Kijk eens," zegt Bruintje, „daar boven is een grot; daar kunnen we ons verbergen, misschien."

23. Heel moeilijk is de weg daarheen. Ze moeten langs de rots omhoog klimmen, van steen op steen. Als ze de grot eindelijk bereiken blijven ze aarzelend er voor staan kijken: het ziet er zo donker en verlaten uit . . . . zouden ze het wagen?
„Maar alles is beter," zegt Bruintje, „dan alles van die jongen langer te verdragen."

24. Ze stappen dan maar naar binnen, zonder zich langer te bezinnen. Ze lopen door een donkere, kronkelende gang en Wim Das zegt: „Wat duurt dat lang!"
Maar dan opeens voelen ze een frisse wind en Bruintje zegt: „Geduld maar, vrind, ik geloof zeker, dat hier de grot begint!" En waarlijk, het wordt lichter om hen heen en Bruintje roept: „O, wat gek, we zijn hier in een groot vertrek!"
Het is waar. Slechts een tafel, een stoel en een bed staan daar. Heel voorzichtig lopen ze door de stille kamer; ze luisteren, maar geen geluid wordt gehoord. Er is niets of niemand, die de stilte verstoort.

25. Ze krijgen meer moed, als ze zien, dat er niemand is. Toch schijnt hier iemand te wonen, want op tafel ligt een boek en ze zien dat het vuur gedoofd is in de stenen haard in een hoek. Daar ziet Bruintje een raam in de muur.
„O, Wim," roep hij, en zijn stem klinkt heel blij, „luister goed wat ik zeg: door dat raam komen we hier wel weg."
Bruintje klimt op het bed en kruipt zo naar het venster omhoog om naar buiten te kijken. „Geen kans," roept hij dan ontevreden, „de rots loopt hier loodrecht naar beneden."

26. Terwijl Bruintje nog naar buiten kijkt en vertelt dat ontvluchten van hier een onmogelijkheid lijkt, hoort Wim Das stappen in de gang en opeens is hij verschrikkelijk bang .... daar komt iemand aan en ze kunnen niet meer hier vandaan!
Het is een oude man die binnentreedt. Hij is in een oude pij gekleed, een lange stok houdt hij in zijn hand, daarmee tikt hij op de grond. Als hij het vreemde bezoek ziet, kijkt hij verbaasd in het rond.
Maar Wim is opeens helemaal niet bang meer; hij kijkt zo goedig en vriendelijk, die oude mijnheer. Met een zware stem zegt hij: „Wat doen jullie daar? Daar vandaan kan je niet wegkomen, geloof me maar."

27. Bruintje Beer laat zich vlug van de vensterbank afglijden; angstig wachtend staan ze daar dan beiden. Wie komt daar aan? Wat zal er nu weer gebeuren gaan?
Maar de oude man lacht en zegt: „Zó, hebben jullie mij niet verwacht? Vertel me dan eens hoe jullie hier bent gekomen."
Ze krijgen vertrouwen in de man en Bruintje zegt: „O, mijnheer, u bent misschien iemand die ons helpen kan."
Dan vertelt Bruintje van de vlieger, die hun een vliegtochtje had beloofd. Dat zij hem hebben geloofd en dat hij ze bracht bij de wrede knaap. Dat ze toen zijn weggelopen en nu op ontvluchten hopen. Dat ze geen weg wisten in al die donkere gangen. En dat ze bang zijn, dat men ze weer zal vinden.
De oude man luistert kalm naar het verhaal van de twee vrinden. „Wees maar niet bang," zegt dan de oude man, „hier zijn jullie zo veilig als het maar kan."

28. „Jullie bent zeker wel moe," zegt de oude heer, „vannacht reizen jullie natuurlijk niet verder meer. Ik zal een bed voor jullie maken, maar laat je eerst het brood, de kaas en de melk maar lekker smaken."
Ze zitten aan tafel en doen zich te goed aan het eenvoudige maal. Maar het smaakt ze op z'n minst zo goed als het lekkerste onthaal.

29. Alle angst is nu vergeten. Ze hebben lekker gegeten en gaan dan rustig slapen. Ze slapen net zo lang tot de oude man ze wakker maakt.
De dag is nauwelijks aangebroken.
Hun oude vriend roept: „Opstaan, opstaan, jullie moeten zo vroeg mogelijk hier vandaan, dat hebben we immers afgesproken."
Ze kijken verbaasd even rond en dan springen ze vlug uit bed, want een lekker vuurtje brandt al in de haard en het ontbijt is al klaar gezet.

30. Uitgerust en goed gevoed, staat het tweetal klaar. De oude heer zegt: „Volg me maar."
Door de donkere gang, waardoor ze het vertrek bereikten, lopen ze terug. „Wat gaat dat nu vlug," zegt Wim tot de oude heer.
„Dat komt omdat we nu niet bang zijn," zegt Bruintje Beer.
Aan het einde van de grot blijft de oude man staan. Hij slaakt een luide kreet, die zeker wel heel ver wordt gehoord, want het geluid plant zich tussen de rotsen voort . . . . En het duurt niet lang of een antwoord uit de verte wordt gehoord.

31. Op het geroep van de oude man komen er dan twee apen aan. Ze klimmen vlug van rots tot rots, tot ze aan de voet van de oude man blijven staan. Vol verwachting kijken de grote apen hem aan. Bruintje en Wim schrikken even als ze de oude heer het bevel horen geven: „Nim en Nog, doen jullie mij eens een plezier, zet deze twee op je rug en neem ze mee van hier."

32. Het tweetal wordt op de aperuggen gezet en de oude man zegt vriendelijk: „Kom, Bruintje Beer en Wimpie Das, kijk niet zo bang, wees in je sas, want voor deze apen hoeven jullie niet bang te zijn, ze doen precies wat ik gebied; jullie zult zien, dat er niets onprettigs geschiedt."
Tot de apen zegt hij dan: „Draagt het tweetal over de hoge rotsen die als een muur het rijk van de Zwarte Knaap omringen. Breng ze naar de zee, waar de golven haar eentonig liedje zingen. Zet Wim en Bruintje Beer op een stille plek daar neer, ergens aan het verre strand, waar de schepen voorbij varen. Geef dan seinen, zodat een van de schepen die twee terugneemt naar hun eigen land."

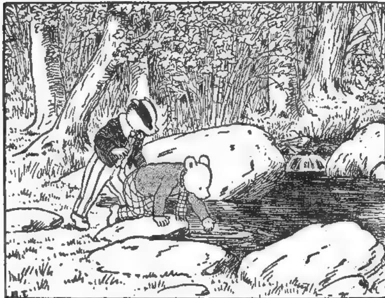
33. Veilig zitten Bruintje en Wim ieder op een aperug. Langs gevaarlijke paden en steile afgronden dragen Nim en Nog de vriendjes rustig en vlug over de steile rotsen heen, die het rijk van de Zwarte Knaap omringen. Bruintje en Wim zijn blij dat ze nu toch ontsnappen. Ze kunnen van vreugde wel zingen. Maar ze mogen geen geluid maken, de oude man waarschuwde hen van te voren, anders zou een van de wachters van de Zwarte Knaap het misschien horen!

34. Aan de voet van de rotsen strekken grote bossen zich uit, bossen zonder wegen of paden, bossen die mensenvoeten nog nooit betraden.
Nim en Nog weten de weg wel goed; ze springen van tak tot tak en raken niet éénmaal de grond. Ze wisten wel, dat dat niet gebeuren moet, want dat zich daar een uitgestrekt moeras bevond. Bruin en Wim weten niet wat ze allemaal zien. Ze kijken om zich heen en zeggen geen woord. Prachtig is het wel in het bos, maar toch vragen ze zich af: „Hoe lang springen die apen nog zo voort?"

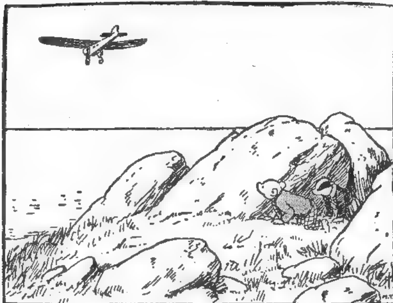
35. Op een beschutte plek aan een klein vreemd strand, zetten de apen Bruintje Beer en zijn vriendje neer. Dan vertrekken de twee apen. Hand in hand staan de twee vriendjes het tweetal na te gapen. Geheel alleen blijven Wim en Bruintje daar staan; besluiteloos kijken ze elkaar aan, tot Bruintje zegt: „Wim, ik heb honger. Ik wou, dat hier wat te eten was."
„En ik heb dorst. Geef mij eerst maar wat te drinken," zegt Wim Das.

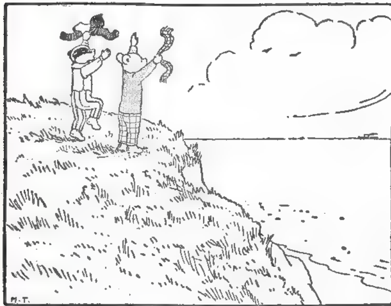
36. Ze gaan het bosje in, dat achter het strand is gelegen. Doodstil is het er. Ze komen niemand tegen. Al spoedig ontdekken ze een grote plas, waarin het water heerlijk helder en koel was.
Ze drinken en doen zich aan het water te goed en Bruintje zegt: „Het is een mirakel, hoe goed me dat doet." Wim Das zegt: „Fijn! Zou er hier misschien ook iets te eten zijn?"

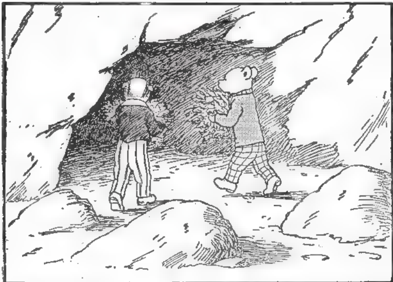
37. Ze gaan het bos nog wat verder in en opeens roept Bruintje: „Zeg Wim, dat is naar mijn zin. Kijk eens, daar groeien bananen aan die boom!" Hij strekt zijn hand uit en plukt er één, maar Wim roept angstig: „Neen, Bruintje, neen, eet er toch geen. Die banaan is misschien niet goed. Ik vind, dat je er niet van eten moet!"
„Och," zegt Bruintje, „zeur niet Das, zo'n banaan komt juist goed van pas." Bruintje hapt er in en zegt: „Dat smaakt fijn. Voor verhongeren hoeven we hier niet bang te zijn."
Wim proeft ook en dan eten ze er ieder wel tien, en Wim zegt: „Wat mooi is zo'n bananenboom; ik had er nog nooit een gezien."

38. Als ze geen honger meer hebben en als hun dorst is gelest, gaan ze weer terug naar het strand. „Kijken of er een boot aankomt," zegt Bruintje Beer. „Dat kan toch best! Die brengt ons dan naar onze moeders weer."
Ze zitten boven op een steen en kijken naar alle kanten heen, of ze misschien iets zien. Dan opeens klinkt het geronk van een vliegmachien. Vlug verbergen ze zich tussen de stenen, want misschien is het wel de vlieger van de Zwarte Knaap, die hen moet zoeken, omdat ze zomaar verdwenen. En als die vlieger ze daar zou zien staan, zou hij ze zeker weer naar zijn meester terugbrengen gaan.

39. „Gelukkig," zegt Bruintje na een tijdje, „van de vliegmachine is niets meer te zien. Laten we nu maar eens uitkijken over de zee of we een schip voorbij zien varen."
Eerst zien ze niets, maar dan roept Wim Das: „Kijk daar eens Bruin, zie jij ook iets?"
„Ja," roept Bruintje opgewonden, „een schip!"
„Een schip," roepen ze alle twee, „als ze ons nu maar zien, dan nemen ze ons zeker wel mee."
Bruintje zwaait met zijn geruite das; Wim zegt: „Ik zwaai met mijn jas, dat helpt misschien."
Maar helaas! Het schip vaart voorbij, zonder het tweetal te hebben gezien.

40. Wanhopig en treurig staan ze te kijken tot het schip geheel uit het gezicht is verdwenen. Dat hadden ze niet gedacht. Ze hadden er zeker hulp van verwacht.
„Kom," zegt Bruintje dan, „houd de moed er maar in Wim," als hij de tranen van Wimpie's ogen ziet, „treuren helpt ook al niet. Kijk eens de zon gaat al dalen, laten we wat van dat droge zeewier gaan halen, er ligt hier genoeg in het rond."
Dat doen ze. Ze spreiden het uit op de grond in een holte van een rots.
„Fijne bedjes," zegt Bruintje trots. „Nacht Wim, tob maar niet, dat geeft geen zier."
„Nacht Bruintje," zegt Wim en ze vallen gauw in slaap op hun bedjes van wier.
Heel stil is het om het tweetal heen. Niets is er dat hun rustige slaap verstoort, alleen het klotsen van de golven wordt gehoord.

41. Ze worden 's morgens vroeg wakker en zijn uitgerust en fris. In het bos gaan ze kijken of er wat te eten is.
Daar horen ze gekwetter en geschreeuw in de bomen; het zijn apen, die bij hun komst de vlucht hebben genomen.
Grote kokosnoten zien ze in de bomen hangen.
„Gooiden ze er maar een naar beneden," zegt Bruintje Beer, „kokosnoot en kokosmelk voor ontbijt, dat smaakt naar meer!"
„Ik weet wel hoe we er eentje kunnen krijgen," zegt Wim Das, die soms een echte slimmerd was.
„Och, daar kan je immers niet bij!" zegt Bruintje Beer.
„Dat zal je eens zien," zegt Wim dan weer. Meteen gooit hij een stok omhoog, die dwars door de takken van de kokospalm vloog. Enige kokosnoten worden teruggegooid door de woedende apen, welke vruchten de twee vriendjes dadelijk op gaan rapen.

42. Zo gaan er vele dagen voorbij; 's nachts slapen ze in de grot en overdag zitten ze uit te kijken, of er misschien een schip op komt dagen, zodat ze om hulp kunnen vragen.
Op een morgen, als ze uit hun grot naar buiten komen, zien ze voetindrukken in het zand.
„We zijn hier dus niet alleen," zegt Bruintje Beer. „Kijk, Wim, er zijn er nog veel meer."
Verbaasd staat ook Wim Das er bij. Samen kijken ze naar die indrukken van een mensenvoet.
„Ik weet heus niet," zegt Bruintje, „of ik daarom lachen of huilen moet. Zou het een vriend of een vijand zijn?"
„Weet je wat," zegt Wim, „gelukkig zijn wij maar klein. Laten we ons ergens verbergen en op de loer gaan staan, dan zullen we de vreemdeling spoedig genoeg voorbij zien gaan."

43. Ze zullen dus dadelijk een schuilplaats zoeken. Maar ze zijn nog nauwelijks op weg gegaan, of daar vliegt iets suizend langs hen heen. Het is een pijl, die naast Bruintje in het zand blijft staan. „Bijna in mijn been," zegt Bruintje en angstig kijkt hij Wimpie aan . . . .
Trillend staat de pijl in het zand. Bruintje is ontsnapt aan een groot gevaar; bijna had de pijl hem getroffen, het scheelde werkelijk maar een haar!

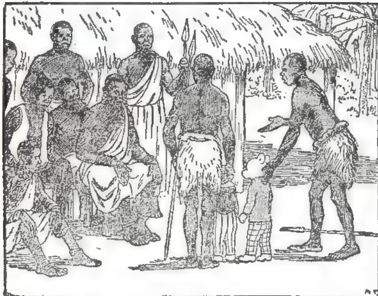
44. Ze kijken angstig om als ze voetstappen horen, en daar komen twee grote negers op het tweetal af. Het hielp niet, dat Bruintje Wim een teken gaf om aan 't hollen te gaan!
De negers halen het verschrikte tweetal in en pakken ze beet. Ze kunnen niet ontvluchten, Wim Das en Bruintje Beer, en verdrietig vragen ze zich af: „Wat wacht ons nu toch weer?"

45. Huilend worden ze door de twee negers meegesleurd.
„Het zal me benieuwen wat er nu weer gebeurt," snikt Wim Das. De mannen spreken tegen ze, maar ze kunnen het brabbeltaaltje niet verstaan, met angstige ogen kijkt het tweetal de mannen aan. Die trekken ze mee naar de waterkant, waar een boot ligt te wachten in het warme zand. De mannen duwen het tweetal in de boot, één pakt de riemen, terwijl de andere hen van het land afstoot; dan peddelen ze weg met Bruintje Beer en Wim Das.
Wim zucht: „Ik wou, dat ik maar bij moeder was."

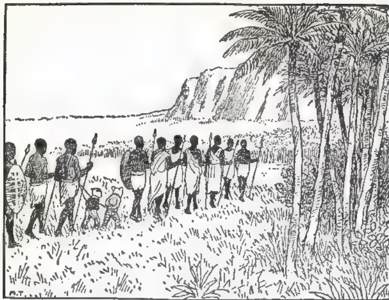
46. De mannen roeien uren lang langs de kust voort, tot ze in een woeste streek zijn gekomen. Daar stappen ze uit; Wim en Bruintje worden ieder bij een hand genomen en door een wildernis, door struikgewas en door moeras sleuren de negers ze mee.
Bruintje Beer en kleine Wim Das.

47. Eindelijk komen ze op een open plek aan, waar vreemd gebouwde hutten staan. Ze worden voor een grote zwarte man gebracht, die een onverstaanbaar taaltje spreekt en die telkens heel hard lacht. De mannen spreken samen, ze schreeuwen allemaal door elkaar; angstig staan Bruintje en Wim te wachten, het gevangen paar. Ze begrijpen wel, dat de mannen samen overleggen wat er met ze moet worden gedaan.
„O," zucht Bruintje, „wat zouden ze toch allemaal zeggen; kon ik ze toch maar verstaan."

48. Na veel geschreeuw en gepraat worden ze opgesloten in een hut, die midden in het inboorlingenkamp staat.
Eten en drinken worden op de vloer gezet, maar de twee stakkers zijn te angstig en te moe om te eten en ze vallen dicht naast elkaar in slaap op het stro, dat dienst doet als bed.

49. Bij het aanbreken van de dag verzamelen alle inboorlingen zich om de hut, waar Bruintje en Wim gevangen zitten, terwijl ze een eentonig wijsje zingen. De tam-tam wordt geslagen; de gevangenen worden naar buiten gebracht; hun armen worden vastgebonden op hun rug en ze zijn heel angstig, want ze weten niet wat hun nu weer wacht.

In een lange stoet worden ze weggeleid; de zwarte mannen zingen een eentonig lied. Ze lopen een verschrikkelijk lange tijd en Bruintje en Wim zijn te angstig om op of om te kijken.

Doodmoe zijn ze, als ze eindelijk het einddoel bereiken.

50. Twee jagers horen het eentonig gedreun van de tam-tam en het wilde gezang van de negerstam. Nieuwsgierig blijven ze staan, verborgen achter de bomen, om te zien wat er te voorschijn zal komen. Ze zien eindelijk een lange stoet naderen en ook zien ze, dat daar tussen Wim en Bruintje Beer worden voortgesleurd.

„O," zegt de ene jager, „die hebben ze gevangen genomen. Wat zijn die zwarten van plan? Waarom slaan ze de tam-tam? Ik verzeker je, die hebben niets goed in de zin. Die arme kleine stakkers zitten er lelijk in."

51. De jagers, verborgen achter de bomen, zien en horen, dat de inboorlingen dansen en eentonige liederen zingen.
Bruintje Beer en Wim liggen vastgebonden op de grond en in wilde dans springen de zwartjes om hen heen in 't rond.
„Vlug!," roept een van de jagers, „laten we gebruik maken van ons geweer. Wie weet wat er anders gebeurt met die kleine Das en Bruintje Beer."

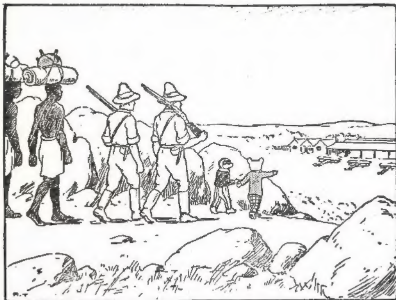
52. „Pang! Pang!" klinken de schoten uit de geweren, en het is net op tijd! De wilden, die heel erg bang zijn en die niet weten hoe zich te verweren, slaan op de vlucht en in een ommezien hebben de jagers de kleine gevangenen bevrijd.
Bruintje en Wim waren gelukkig gered uit de handen van de wilden, maar ze waren helemaal beduusd en ze wisten niet hoe ze het hadden, toen de blanke jagers ze van de grond optilden.

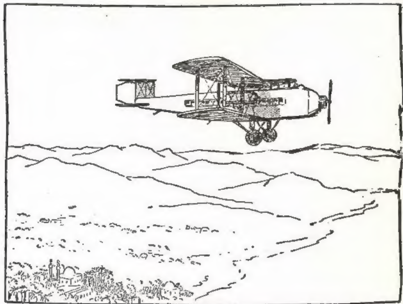
53. Veilig voelen Wim en Bruintje zich als ze op de armen van de jagers worden weggedragen; zó veilig, dat ze helemaal niets vragen.
Héél ver lopen de mannen met de vriendjes op hun arm van de plek in het bos vandaan, en dan vertellen de vriendelijke heren dat ze ergens in het bos kamperen.

54. Ze bereiken het kamp en Wim en Bruintje voelen zich best op hun gemak. Ze vinden het heerlijk, dat ze wat te eten krijgen; ze hebben zo'n honger, dat alles heerlijk smaakt.
Als ze het eten op hebben, kunnen ze niet langer zwijgen en ze vertellen alles wat er is geschied. Van de vlieger, die hen zo lelijk had gefopt, die ze in een vliegmachine heeft gestopt, en die ze heel ver weg heeft meegenomen.
Hoe ze eerst bij de ondeugende, zwarte jongen en daarna bij de vriendelijke, oude man terecht zijn gekomen; van de apen, die ze naar het strand hebben gebracht en van de negers, die hen meenamen in een boot!
Een van de jagers zegt: „Dan zijn jullie er nog goed van af gekomen, sapperloot! Maar nu moeten jullie maar hier bij ons blijven. We zullen wel naar je ouders schrijven, Wim en Bruintje Beer. Wij brengen jullie over een poosje veilig bij je familie weer."

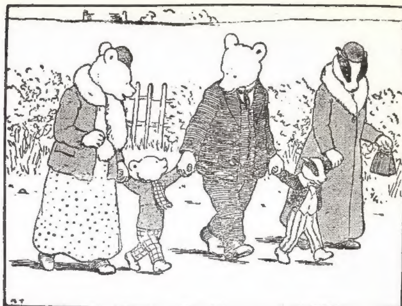
55. Weken lang blijven ze bij de jagers in het kamp.
Bruintje en Wim genieten van het vrije leven, maar toch zijn ze blij als alles wordt ingepakt en de jagers het sein tot vertrekken geven. Door prachtige wouden, langs zonnige paden wandelen ze dagen lang voort. En dan op een dag staan Bruintje en Wim raar te kijken, als ze een grote vlieghaven bereiken.
Ze zijn opgewonden van vreugde, als een van de aardige heren vertelt dat ze per vliegmachine naar huis terug zullen keren.

56. Ze klimmen in de ruime cabine van de grote vliegmachine.
De motor begint te ronken en de reusachtige machine verheft zich in de lucht. Nu kunnen Bruintje en Wim volop genieten van de prachtige vlucht. Over bergen, over dalen, over zeeën en over rivieren, gaan ze met hun vieren vliegensvlug naar huis terug.

57. Vader en Moeder Beer en Juffrouw Das kregen ieder een brief, dat alles met hun kinderen in orde was en dat ze Bruintje en Wim konden afhalen, in de vlieghaven, waar ze zouden dalen.
Nu staan ze daar en wachten ongeduldig op het kleine paar.
Zodra de vliegmachine is geland, staan Bruintje's ouders en Juffrouw Das aan de kant om hun kinderen te begroeten.
Wat zijn ze gelukkig dat ze elkaar weer zien! Hartelijk bedanken ze de beide heren, die verder gaan met de vliegmachien, en zonder wie Bruintje en Wim zeker nooit naar huis terug hadden kunnen keren.

58. Ze lopen dan naar huis, in vlugge pas, Bruintje met zijn ouders en Wim met Juffrouw Das.
„O," zegt Wim, „wat hebben we veel te vertellen, van alles en nog wat, en nog heel veel meer."
„Maar ik ben blij, dat ik thuis ben," zegt Bruintje Beer.

3.50